

'EN NU KOMEN ER DUS OOK GEEN KLEINKINDEREN'

"Ik was Anja, de stoere, zelfverzekerde vrouw die het prima in d'r eentje redde. Dat ik 's avonds in mijn bed huilde, omdat ik net als ieder ander ook verlangde naar een man en een gezin, wist niemand."

Het huisje-boompje-beestje-concept staat al eeuwenlang garant voor een gelukkig leven. Dus streven we dat met z'n allen en masse na. Maar hoe hard we ook ons best doen, niet alles valt te sturen. En wat dan? Wat als het leven anders loopt dan gedacht? Anja de Jong (56) uit Bergambacht, administratief medewerker op een school voor zeer moeilijk lerende kinderen, bleef alleen en daarmee ook kinderloos. Anja: "Zo tussen mijn 25ste en 30ste ging iedereen om me heen zich settelen. Het fenomeen single werd toen - in tegenstelling tot nu - afgeschilderd als iets zieligs. Erover praten was dus uitgesloten. Wie wilde er nu te boek staan als een oude vrijster? En dus nam ik zo nu en dan verkering om erbij te horen; volstrekt kansloos natuurlijk. Rond mijn 35ste drong het voor het eerst tot me door dat ik Die Ene misschien wel helemaal niet tegen zou komen. Dat was mijn eerste crisis. Het leven draaide immers om trouwen en het stichten van een gezin, met die gedachte was ik grootgebracht. Sterker, ik had met eigen ogen gezien hoe mooi de liefde kon zijn. Mijn ouders waren hét voorbeeld van een goed huwelijk. Ze zetten elkaar op één, vormden een team en tilden elkaar naar een hoger niveau. Dat wilde ik ook."

HET HELE PLAATJE OF NIETS

"Lag het aan mij? Mijn broers en zussen waren allemaal getrouwd. Dus ja, er was vast iets mis met mij, maar wat? Die twijfels stopte ik alleen ver weg - veel te kwetsbaar. Ik was de komiek, de sfeermaker, de praatjesmaker: alles om die onzekerheid en de daarmee gepaard gaande angst en verdriet maar te verdoezelen. Als iemand me vroeg of ik geen

vriend had, grapte ik dat die vast nog ergens op zee rondzwierf of dat ik hartstikke gelukkig in mijn eentje was. Toen de ene na de andere baby werd geboren, ging ik ook braaf bij iedereen op kraamvisite. Natuurlijk, hoe leuk, ik was erbij! En ik genoot ook van al dat kleine grut. Ik ben in dat opzicht ook niet verbitterd - gelukkig niet, dan had ik dubbele pijn gehad. Alleen, het was soms wel verdraaid confronterend. Zeker zo rond mijn veertigste, de leeftijd waarop de kinderwens toch ten einde liep... In die periode lag ik soms 's nachts huilend in mijn bed na weer zo'n beschuit-met muisjes-middag. Dat was crisis twee. Het kwam geen seconde in me op in mijn eentje aan kinderen te beginnen. Veel was er in die tijd niet over bekend, maar los daarvan: ik geloof heilig dat je een huwelijksrelatie nodig hebt alvorens je een gezin kunt stichten. Het was het hele plaatje of niet. En het werd... niets. Dat was een bittere pil."

LAAT HET VERDRIET TOE

ANJA (56)
IS ONGEWENST
KINDERLOOS

mijn 21ste enorme sporen had nagelaten. Omdat ik die immense pijn niet meer wilde voelen - ik hield zielsveel van hem - was ik onbewust diepgaande verbindingen uit de weg gegaan. Dan kon het me ook niet meer overkomen. Daarnaast bleek ik extreem onzeker te zijn, een *pleaser* pur sang, enorm bang te worden afgewezen. Kortom, er was niets mis met mij, ik was alleen mezelf niet. Langzaam leerde ik mezelf minder klein te maken - ook mede dankzij het geloof, in Gods ogen was ik waardevol en goed zoals ik was - en daarmee kwam als vanzelf het weggestopte verdriet los. Ook dat mocht er zijn. Ik schrijf er nu over op mijn blog (missieenmijmeringen.nl), in mijn boeken en deel het met de mensen om me heen. En juist door het toe te laten wordt het minder."

GOED DAT HET ZO IS GELOPEN

"Terugkijkend had ik mezelf in een relatie nooit zo kunnen ontwikkelen - ik had mezelf gegarandeerd weggecijferd. In die zin is het goed geweest dat het zo is gelopen. Hoe cru ook. Ik ben nu echt Anja en durf daar ook voor te staan. In theorie zou ik mezelf nu dus open kunnen stellen voor een relatie, maar ik vind het nog steeds te eng iemand echt dichtbij te laten komen. Vrienden is één, dat lukt me wel. Ik zeg ook gewoon hardop dat ik het soms *shit* vind om alleen te zijn. Maar een geliefde, dat is toch nog net een stap te ver. Tegenstrijdig genoeg is het verlangen er wel en ben ik ook nieuwsgierig. Ik ben er nog niet

'Het hele huisje-boompje-beestje is niet per se zaligmakend'

over uit of ik het ga opzoeken.... Wat ik wel weet: het hele huisje-boompje-beestje is niet per se zaligmakend. Door mezelf open te stellen, ontdekte ik ook dat anderen niet volmaakt gelukkig zijn. Iedereen heeft zijn eigen pijn. Bij mij zal dat altijd het gemis van kinderen en tegenwoordig ook kleinkinderen zijn. Alleen,

"Je leert er vanzelf mee omgaan, omdat het moet. Dat dacht ik lange tijd. En dat lukte ook aardig totdat op mijn vijftigste mijn moeder overleed en daarmee het lijntje naar boven verdween. Ineens voelde ik me ontworteld, want dat lijntje naar beneden ontbrak immers ook al. Als vanzelf ging ik toen op zoek naar antwoorden. Waarom ben ik wie ik ben? En wie ben ik eigenlijk? Ik besloot een cursus Psycho Pastorale Hulpverlening te volgen en ontdekte onder meer dat de dood van mijn broer op

het komt niet meer zo hard binnen, de scherpe randjes zijn eraf. En soms, als het gevoel van eenzaamheid even opvlamt, geef ik die guppies op de school waar ik werk een stevige knuffel. Dat helpt." ■

REAGEREN? Stuur uw reactie naar MAX Magazine, Postbus 277, 1200 AG Hilversum, of mail naar redactie@maxmagazine.nl